

Bruut verkracht

Eigenlijk mag ik het niet; schrijven over verkrachting. Mag niet van mijn uitgever. Toch is het algemeen bekend dat verkrachting een topplaats bezet als sexuele fantasie van vrouwen. Let wel: niet dát ze verkracht willen worden, maar ze FANTASEREN erover. Zoals ik er ooit over fantaseerde om midden op een bekend Nederlands plein te staan, naakt en vastgebonden, geblinddoekt, en dat de mensen mij dan beschimpten. (Zo, dan weten we dat ook weer: uw porno, mijn porno. Uw anonimiteit, mijn pseudoniem...)

Maar goed, de verkrachtingsfantasie van vrouwen. Uiteraard was ik (en ben nog steeds) daar uitermate nieuwsgierig naar. Het ultieme aan genomen worden, de grootste overmeestering. Ja, ik kon mij daar wel wat bij voorstellen... Aanvankelijk las ik er alleen maar over, schijterig en bleu als ik was, als middentwintiger. Trouwens boeken genoeg erover, vooral van vrouwelijke auteurs. Overigens, erg bevrijdend, van neo-feministische autrices nog wel.

Echter, gaandeweg werd ik brutaler, zeker zo u wilt. Ik begon mijn vriendinnen ernaar te vragen. Al snel werd mij duidelijk dat niet iedere vrouw deze fantasie koestert. Ik word nog moe als ik eraan denk hoeveel moeite het mij kostte menig verongelijkte bedpartneres gerust te stellen. Maar toch leert mijn 'ervaringsgericht onderzoek' (HOEST) dat ongeveer eenderde van de vrouwen in min of meerdere mate fantaseert over verkrachting.

Zo bestaan er ideeën over helemaal naakt een Hell's Angel-clubhuis in te worden gegooid/gedragen. Of overweldigd te worden door een legioen Romeinse soldaten. (Dames, denk eens aan hun outfit, dat krakend lederen pantser terwijl ze in je bewegen, en anderen zo in rijen staan te wachten...). Of een andere klassieker: het alleen in een metrostation staan (bij voorkeur één in Parijs). Die geur van verrotte lucht, de vaak erotisch getinte reclameposters aan de wand, de van ver klinkende echo-ende geluiden, en de ultieme dreiging van het in de schaduw naderend groepje jongens. Jaha, Richie heeft zijn huiswerk gedaan... Maar goed, dit verhaal gaat verder.

De laatste jaren is sex, het erover spreken, voor mij een onderwerp in de kroeg. Bijvoorkeur met een leuke vrouw, als een soort van kennismaking. Tja, wat wil je? Erotiek is niet alleen een hobby van mij, het is ook werk! En vaak vinden vrouwen dat wel interessant. En geloof me, ik poch er niet eens over. Kzou niet durven!, want dan val je wel degelijk door de mand. Vrouwen zijn zo scherp...

Nou, ik ben weer een stukje verder in mijn verhaal. Durf ik het wel te vertellen? Oh jawel, alleen stel ik het begin nog even uit. Slechts de écht geïnteresseerde (m/v) neemt er dan kennis van, en wordt zo de kans kleiner dat ik een law suit aan mijn broek krijg. Alhoewel, als dergelijke verhalen wel in de beeldende kunst, de literatuur en de Playboy naar voren mogen komen, wat zou ik mij dan nog druk maken?

Nou goed, ruim een half jaar geleden leerde ik Brenda kennen - nee, niet haar echte naam uiteraard. Dat was in een Rotterdamse kroeg. Het was net vakantie geweest, Sex voor/na de Buch was weer op televisie (ook zoiets), en dit gecombineerd met mijn werk, maakte dat het gesprek al snel loskwam. We werden allebei behoorlijk 'broeierig'. Dat wil zeggen: opgewonden en tamelijk eerlijk erover. Raar misschien, maar wij wilden 'het' niet met elkaar doen. Niet meteen in elk geval, daar was de sfeer niet naar. Kwam het door de drank? Of misschien wilden we de sfeer niet verpesten of zo, ik weet het niet.

Wel werden wij steeds intiemer met onze ontboezemingen. Diep naar elkaar toegebogen, de spanning gierend in onze onderbuiken en met een hoogrode kleur op onze wangen vertelden wij onze fantasieën en ervaringen aan elkaar. Kijk, zo kom ik nu aan mijn inspiratie...

Brenda had onlangs haar vriend verlaten. De spelletjes die ze met hem deed, waren geen spelletjes meer voor hem. Zo slaafs werd hij aan zijn en haar genot, en aan haar creativiteit op sexueel gebied. Brenda wilde echter geen lustslaaf, ze wilde een vent. Een echte vent, die haar 'gaf wat ze nodig had', zoals ze zelf zei. Zo te horen, was die knaap behoorlijk verslaafd aan haar, en aan haar sex natuurlijk.

Ze hadden ongeveer drie maanden wat met elkaar gehad, toen Brenda voorstelde iets met zijn broer (zo'n zelfde type als hij) erbij te doen. Daar scheen hij voor terug geschrokken te zijn, maar Brenda wilde kijken hoever ze met hem kon gaan. 'Dan spelen we toch gewoon een verkrachting na', opperde ze. 'Dan hoef jij niets te doen met je broer, en ik zeg van tevoren precies wat ik wil...' Daar had de jongen wel oren naar. Ze heeft hem nog wel een week moeten bespelen in bed, voordat ze hem echt zover kreeg.

Het was zaterdagavond, een uur of drie. Brenda liep over de Maasboulevard in Rotterdam, in de richting van het centrum.

Ze was net uitgeweest, had gedanst, en liep stevig door. Rotterdam is geen stad om er als vrouw alleen 's nachts rond te lopen. Maar het kon niet anders; geld voor de taxi had ze niet, en ze had teveel gedronken om nog auto te rijden.

Een witte wagen rijdt langs. Nauwelijks is hij haar voorbij of hij mindert vaart. De vrouw ziet twee mannen zitten. Ze zijn nog jong, ziet ze aan de silhouetten. Ze is bang, maar ze negeert hen. Tot haar opluchting trekt de wagen weer op, snel, bijna met piepende banden. In de verte ziet ze andere wagens, misschien wel een politiewagen hoopt ze. Die mij naar huis kan brengen. Ik wou dat ik dit nooit had gedaan, bedenkt ze zich. Dan neemt ze de eerste weg naar rechts, richting het plein van Station Blaak waar ze woont. Ze ziet de kubuswoningen. Nog even, en ze is thuis. Weer draait ze een hoek om, en de schrik slaat haar om het hart. Daar staat dezelfde witte wagen, met draaiende motor. Ze draait zich om, wil terugrennen naar de Maasboulevard, maar uit de schaduw van een portiek doemt een schim op. Het is een man, met een bivakmuts op. Voordat ze kan gillen wordt ze van achteren gegrepen. Eén arm om haar lijf, een hand op haar mond. Ze ziet de man met de bivakmuts snel op haar afkomen. Uit alle macht probeert ze zich los te rukken, maar het is al te laat. Ook haar benen worden vastgepakt.

Terwijl ze naar de wagen wordt gesleurd, hoort ze iets scheuren. Voordat ze zich realiseert dat het plakband is, zit het al op haar mond. Daarna gaat het snel. Ze wordt op de achterbank gesmeten, en de bivakmuts stapt ook in. Ze ziet de jongen die haar van achteren heeft aangevallen om de wagen lopen, en hoort de bestuurdersdeur open en dichtslaan. En weg zijn ze.

'Hou je mond, wees rustig!', sist de bivakmuts haar toe. Waarschijnlijk om niet op te vallen, rijdt de wagen met normale snelheid. Ze wordt met één hand op de achterbank gedrukt. De jongen probeert haar een blinddoek voor te doen. Ooh mijn God!, realiseert zij zich nu ten volle, het gebeurt echt! Ze worstelt als een leeuwin, maar de bivakmuts is te sterk. 'Zorg dat ze rustig wordt!', schreeuwt de bestuurder, 'op de Coolsingel is politie!'

Met alle kracht probeert Brenda zich in elk geval op te richten, maar ook de bivakmuts raakt in paniek. 'Liggen!', sist hij en hij geeft haar een harde tik op haar billen. Door de stekende pijn op haar kont en de schrik van het eerste echte geweld verslapt Brenda iets. Meteen weet bivakmuts van de gelegenheid gebruik te maken door haar de blinddoek om te doen.

Bang door deze nederlaag, en onzeker door het donker neemt Brenda's tegengestribbel af.

Ze wordt niet bepaald zachtzinnig tussen de achterbank en de voorstoelen gerold. De bivakmuts gaat op haar liggen, ze kan helemaal geen kant op.

'Let op!', hoort ze de bestuurder zacht maar indringend sissen, 'we rijden er... nú langs!' De jonge vrouw kan wel janken. Met de moed der wanhoop probeert ze nog overeind te komen, maar de bivakmuts is te zwaar. Geslagen zakt ze terug. Meteen maakt de man van de gelegenheid gebruik door haar armen achter haar rug aan elkaar te tapen. Ze geeft zich gewonnen, vooralsnog.

Dat wordt beloond, want ze mag terug op de bank zitten. 'Waar gaan we heen?', murmelt ze gelaten van achter het plakband. 'Houd je stil, we verstaan je toch niet', zegt één van de jongens.

Brenda is al haar gevoel voor richting kwijt. Ze voelt zich misselijk, van de angst en van de drank. 'Voel eens of ze nat is', zegt de bestuurder.

Ooh nee!, denkt de jonge vrouw, maar het gebeurt ogenblikkelijk. Wild worden haar benen van elkaar gehaald, en haar dansjurkje omhooggestroopt. De bivakmuts neemt geen eens de moeite haar slipje uit te doen. Rats! Daar scheurt hij het vanuit het midden open, en ze voelt een onrustige hand haar schaamstreek betasten. Ooh nee!, schreeuwt ze in zichzelf. 'Nee, ik wil niet!'

Twee vingers dringen naar binnen. De schaamte, de vernedering zijn nog zo groot, maar tegelijkertijd is ze verbaasd. 'Ja verdomd, ze is kledder!', hoort ze de bivakmuts uitroepen.

'Fuck zeg, wat een slet!', roept de bestuurder uit. 'Ooh, wat heb jij een lekker kutje', kreunt de man in haar oor, met zijn vingers nog steeds in haar. Ze bewegen. 'Dat gaan wij zo meteen nog eens beter onder handen nemen'. Brenda wil protesteren, wild bewegen met haar lijf, maar de bewegende vingers verlammen haar met een zoet, schaamtevol genot.

'Je geniet ervan hè? Ongelooflijk, wat ben jij erg!', verzucht de jongen. Brenda voelt dat hij anders gaat zitten. Wat gebeurt er nou weer!, schiet het door haar heen. Dan, ineens, voelt ze een hoofd tussen haar benen. Hij probeert haar te likken!

In de daaropvolgende halve worsteling wordt ze weer op de bank gedrukt. Zinloos realiseert zij zich dat ze nu met haar hoofd de andere kant op ligt. Met beide handen houdt de jongen haar knieën van elkaar. Hij ligt al bijna tussen haar benen. Zijn kracht en zijn bewegingsvrijheid winnen het van haar verzet.

Brenda geeft zich gewonnen. Meteen valt de jongen aan op haar kutje. 'Lik je haar?!', hoort ze de bestuurder vragen. 'Bijna, nog even... Ja nu!', antwoordt de bivakmuts. Aaah!, kreunt Brenda onhoorbaar voor de knaap. Hoewel zijn armen nog steeds haar benen in bedwang houden, doet hij het rustig. Ja, hij probeert het zelfs fijn te doen. Brenda kan helemaal de kracht niet meer opbrengen om weerstand te bieden. Het gevoel, wat ze normaal kent als genot, verlamt haar en ze geeft zich over.

Ze wil het niet; dat dat gevoel groeit. Maar juist omdat ze het niet wilt, lijkt het nog sneller te gaan dan normaal. Ze moet er niet aan denken, om nu klaar te komen! Ze zou het zichzelf nooit vergeven.

'Ze wordt nog natter!!!', roept de jongen tussen twee intensieve likken door. 'Shit!', hoort ze bestuurder vaag, als vanuit een draaikolk van verboden genot, 'we zijn er al!' De bivakmuts vloekt hartgrondig, en komt met een ruk omhoog, tussen haar benen vandaan.

De deur gaat open, de zwoele zomernacht slaat tegen haar nattige kutje. Een autodeur slaat dicht. Ze wordt aan beide benen gepakt en de wagen uitgetrokken. Ze moet staan, maar ze zwikt door haar knieën. Ze schaamt zich. Als aan een strohalm klampt ze zich vast; dat haar rokje weer omlaag valt. Bescherming, bedekking van de schaamte.

Brenda wordt onder haar armen gepakt, aan weerszijde een verkrachter. Ze zijn sterk. Even stoppen ze, weer een autodeur die dichtvalt, dan gaan ze verder. Weer stoppen ze. Sleutels die rinkelen, een slot dat draait, een deur die opent. Een aanklikkend lichtkopje, deur dicht, en daarmee verdwijnt haar laatste sprankje hoop. Ze is volledig overgeleverd aan de genade van deze twee jongens.

'Nu trap op!', zegt één van hen, ze weet niet meer wie. Ze strompelt naar boven, en probeert voor het eerst mee te werken. Ze wil er vanaf; van haar boeien, van haar mondknevel, van haar duister. Alles is toch al verloren. Laat het snel over zijn.

Drie trappen moet ze op. Uitgeput komt ze boven. De jongens laten haar even tegen een muur rusten, maar niet voor lang. Ze hoort iets openknippen. Een mes!, realiseert zij zich. Ze raakt in paniek, hervindt onvermoede krachten, maar de jongens zijn sterker. Het koude staal prikkelt haar rug, het mes wordt omgedraaid... Maar het snijvlak is aan de andere kant. Met één haal, ter hoogte van haar schouders, splijt het mes haar jurkje door midden.

De resterende delen onder en boven worden met de hand gescheurd. De resten van haar jurkje hangen slechts aan de mouwtjes. Flits, flits!, met twee snelle bewegingen is ze dat ook kwijt, en staat ze alleen nog maar in haar bh'tje en in haar gescheurde slip. Ook deze wordt krachtig van haar lichaam verwijderd. Ze had geen idee hoe kwetsbaar ze eigenlijk is in dit soort zomerkleren.

Een hand bevoelt haar kut. Ze voelt het aan zijn vingers; dat ze nog natter is geworden. Maar verbazing blijft van hun kant uit. Het is alsof de jongens haar opwinding al normaal vinden. Dat vindt ze eigenlijk nog erger. Ze wilde dat ze hier niet was, dat ze nu niet bestond.

Van heel ver in haar bewustzijn voelt ze dat ze nog even verder de ruimte in wordt gemanoeuvreerd, dan moet ze bukken.

Ze wordt gesommeerd haar benen te spreiden. Ze krijgt een flinke tik op haar billen, en ze moet voorover buigen. Een hand betast haar van achteren, en tegelijkertijd wordt er een stijve pik tegen haar beplakte lippen gedrukt. 'Ja, pijpen zal je wel willen hè!', snauwt een stem. 'Dan kun je die pik eraf bijten! Nou tantetje, één iets te flinke beet, en je gaat eraan! Heb je dat begrepen?'

En Brenda, voorovergebogen, blinddoek om, handen geboeid op haar rug, plakband over haar mond en vanachter betast op haar kutje, knikt dat ze het heeft begrepen. In één ruk wordt het plakband verwijderd. Gelukkig doet het niet zo'n pijn als ze had verwacht. Ze neemt een flinke teug lucht. 'Ik vraag het nu nog eens, heb je het begrepen?', hoort ze dezelfde stem herhalen. 'Ja', zegt ze schor, en ze opent haar lippen en ontvangt de enorm gezwollen penis.

Brenda pijpt de pik. Op het moment dat ze zichzelf iets te gretig voelt worden, zegt ze: 'Oké, Fristie!'

Meteen stoppen de jongens, en ze helpen haar overeind te komen. Tegelijk wordt ze ontdaan van haar blinddoek en handboeien. Voordat haar ogen aan het schamele licht zijn gewend, is ze vrij. Ze wrijft over haar doffe polsen. Ze kijkt om zich heen, en herkent de kamer van haar vriend's broer.

'Alle mensen', zegt ze, 'dat was me een partij opwindend!' Ze kijkt naar de twee jongens, haar vriend en diens broer. Hun pikken zwengelen nog halfstijf uit hun broek. Brenda begint te lachen, de jongemannen doen schaapachtig mee. Even later neukt Brenda alle opwinding uit haar lijf, met haar vriend en met de broer. De verkrachting was voorbij voor haar, niet voor hen.

Trillend op mijn benen liep ik na het verhaal naar de wc. Het was werkelijk prachtig! Het duurde lang voordat ik in staat was om te kunnen pissen. Opgelucht en vol verwachting liep ik terug naar ons tafeltje. Iemand die zo'n ervaring met mij deelde, nou, dat kon wel eens wat worden die avond. Maar Brenda was weg. En om eerlijk te zijn, voelde ik mij wel een beetje opgelucht. Er lag een briefje op mijn stoel.

'Ik lees het wel in de TUK. Het beste! Brenda (gebruik die naam maar)'

Bij deze dus. Brenda, bedankt voor je verhaal!

Richie66